

Nina Kadáková, vek: 19 rokov, Nitra

Prekročené prahy

Prvá časť: Prepáč moje hriechy

Sedela som nad rozliatym mliekom. Nechty som zarývala do mäkkého dreva. Triesky sa mi zarezávali hlboko pod nechty. Drevená doska odrazila moju hlavu. Jeho ruky mi zovreli tvár.

„Prepáč,“ šepkal sladko.

Pritiahol si moje telo a hladil ma po vlasoch.

„Prepáč,“ dychtivo vzlykal, „ale to ty si rozliala to mlieko.“

Moja vina. Moja vina.

„To ty za to môžeš,“ zdvihol ma do náruče.

Zabudla som na to, ako sa schovať. Viem, že on mi držal otvorené viečka, aby som nezaspala. Na košeli som mala kvapky mlieka. Všetko je to moja vina, moja vina.

To, ako ma vo vani topil.

S láskou vzal si moje telo.

To, ako trieskal dvermi.

Láskal ma v tme.

Vytiahol ma z mojej skrýše, len aby ma zavrel tu. Na hranici medzi strachom a jeho telom. V škáre skovala som svoje zvyšky a rozbité poháre od mlieka. Detské skutky, za ktoré dostala som na riť. Za ktoré ma teraz aj ty trestáš. Remeňom mi šľaháš kožu a zabúdaš na nehu.

Plačem nad rozliatym mliekom, ktoré tieklo mi z pŕs. Je to všetko moja vina, moja preveľká vina.

Druhá časť: Dieťa na prsiach

„Kde je to dieťa?“

To dieťa?

„Kam si ho dala?“ rukou mi zdrapil zátylok a strhol ma zo stoličky. Tá sa s buchnutím zvalila na zem. Nechty som zabárala do jeho kože. Metala som sa, snažiac sa vyškriabať na nohy. Zachytiť sa nejakého pevného bodu. Cítila som, ako mi do tela udierajú prahy. Nahol ma nad záchodovú misu.

„Kde je?! Kam si ho dala?!“ hlavu mi strčil do záchodovej misy. Snažila som sa mu zasiahnuť tvár, alebo sa vymaniť, no do nosa mi natekala voda.

„Počuješ, ty šľapka? Kde je to dieťa?“

To.

Vytiahol ma a ja som sa snažila nadýchnuť.

„Kde je?!“

Snažila som sa odplaziť. Chytil mi členky a mykol. Hlava mi dopadla na kúpeľňovú zem. Na chvíľu som stratila vedomie. Očami som sa snažila zaostriť. Rozopol si opasok. Moč udieral o keramiku. Kvapky lietali všade okolo. Driapala som sa preč. Úd si schoval do nohavíc, ale opasok nechal rozopnutý. Pritiahol si ma a zovrel mi prsník. Vykrikla som a na bradavke sa mi objavili kvapôčky mlieka. Potom moju hlavu ponoril do moču. Držal ma pod hladinou. Pomaly som strácala dych.

Tretia časť: Ahoj láska

„Pobozkaj ma.“

Jeho pery sa dotkli mojich. Len opatrne. Nežne.

„Pobozkaj ma.“

Tvár mi zobral do dlaní.

„Pobozkaj ma,“ naklonila som k nemu tvár a zavrela oči. Poznáme sa asi dva týždne. Možno ešte menej. V kine je tma a nikto nás nevidí. Ruku má na mojom kolene. Chcela by som viac. Oveľa viac. Aj hneď tu, ale ovláda sa. Ponúkam mu svoje telo, no on ho zdvorilo odmieta. Zachraňuje moju česť.

„Milujem ťa,“ on je muž, ktorého chcem. Musím ho mať!

„Pobozkaj ma,“ nalieham ešte raz. Hľadám koniec jeho trpezlivosti. Malú medzeru, do ktorej by som vnikla a schovala sa v nej. Len aby ma už nikdy nevytiahol.

Štvrtá časť: Minútky a o chĺpok

„Prosím, povedz mi, kde je to dieťa?“ prosil som ju na kolenách. Hlava jej klesala na stranu a smrdela močom. Bože, ako veľmi ju nenávidím. Nechal som na zemi jej telo a vybehol som po schodoch. Pracka cikala na každom kroku. Chodbou sa širil slabý plač.

Kedy naposledy jedol? Koľko je už tam? Išiel som za zvukom až do malej host'ovskej izby. Otvoril som drevenú skriňu a ovalil ma smrad topánok. Škatule boli naskladané na sebe. Rýchlo som ich začal vyhadzovať. Plač silnel. Malé vyčerpané telíčko tam ležalo predomnou. Deku, v ktorom bol zabalený, bola premočená a smrdela výkalmi. Jeho plač neznel ako plač bábätka, ale ako tiché stony umoreného zvieraťa. Zobral som ho do náručia a zviezol som sa popri stene. Okolo mňa boli len rozhádzané škatule.

„Nechytaj sa ho,“ zašepkala opierajúc sa o rám dverí. Vlasy mala mokré a po lícach jej tiekli slzy. Vzlyky silneli, čím bližšie bola k zemi. Pozrel som sa na nášho syna a videl som len nás.

„Neubližuj mu.“

„To ty si ho skoro zabila.“

Už nevládzem, kam sme sa to dostali, že ubližujeme niekomu inému, než sebe navzájom.

Prestal som sa ovládať.

Rozplakal som sa.

Piata časť: Otcovia a iné traumy

Je mi asi šesť. Sedím za stolom a nohami hompáľam vo vzduchu. Na raňajky mám orechový koláč a pohár mlieka. Čaká ma prvý školský deň. Rukami oblapím pohár, no sú mastné a pohár sa mi vyšmykne. Dopadne na stôl, nerozbije sa, len mlieko sa šíri po dreve. Vsakuje sa do okraju obrusu. Rýchlo sa to snažím utrieť rukávom.

„Čo sa stalo?“ mama je zrazu za mnou a pýta sa šepotom.

„Prepáč,“ celá sa trasiem „nechcela som, prepáč.“

„Rýchlo to utrieme, nič sa nestalo,“ mama beží do kuchyne.

Zrazu moja tvár udrie o stôl a líce mám mokré od mlieka. Otec stojí za mnou a hlavu mi šúcha o drevo. Utiera ňou bielu tekutinu, kým nemám zodratú tvár do krvi. Vlasy mám celé mokré a lepia sa mi na kožu. Kričím. Hlasno a ešte hlasnejšie. Sem tam zazriem dvere do kuchyne. Za ich rohom schováva sa mama. Trčí jej len polka tváre. Neprichádza. Len sa pozerá.

Mamička pomôž.

Natrhla sa mi aj pera a ústa mi zaliala krv. Ja nechcela som. Nechcela. Už to nespravím.

„Je to tvoja vina!“ kričí otec.

Mamička pomôž mi.

Stojí tam v tieni. Nič nevraví a nakoniec sa otočí. V tichu odíde ako myška, len nech ju otec nevidí.

Šiesta časť: Ja a moje zlo

Už je to pol roka, čo bývame spolu. Chcem urobiť niečo zlé, len aby sa prestal ovládať. Je taký triezvy. Chcem, aby bol zlý. Prehľadávam jeho prasklinky a v každej nechávam omrvinky. Bordel. Trúsim, kade chodím a čakám. Viem, že už to príde.